

РЕШЕНИЕ

№ 35598

гр. София, 29.10.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в
публично заседание на 07.10.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Розалия Радева, като разгледа дело номер **5626** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а от Закона за чужденците в Република България. Образувано е по жалба на Х. А., гражданин на Република С. срещу отказ за издаване на виза по заявление от 20.12.2024 г., издаден от консула към Генералното консулство към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция. Жалбоподателят твърди, че отказът е немотивиран, неправилен и незаконосъобразен. Тя е член на семейството /съпруга/ на сирийски гражданин, на когото е предоставен хуманитарен статут. Получила е и разрешение за събиране на семейството на чужденец. Счита, че отказът не е издаден в изискуемата от закона форма – не са обсъдени фактите и посочени мотивите за издаване. Посочените в оспорения като бланкетни предпоставки са и неотносими. Доколкото е издадено решение за събиране, друг орган не може да се произнася с административен акт, с който да се препятства събирането. Съгласно Директива 2003/86/ЕС държавите членки следва да разрешат влизането и пребиваването на членовете на семейството на законно пребиваващия, като това не подлежи на субективна преценка, а е обвързващо задължение. Заявленията за събиране могат да се отхвърлят на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност и общественото здраве /чл. 6, пар. 1/, като се ограничава възможността за поставяне на стандартни икономически изисквания, като решението за отказ следва да е мотивирано, в каквато насока е и практиката на Съюза. Предвидено е да се издават визи по облекчена процедура, уредена с акт на Министерския съвет. Консулските служби следва да извършват преценка не по реда на ЗЧРБ, а единствено дали са налице изключващите предпоставки на чл. 6, пар. 1. Оспореният отказ е издаден в противоречие с

принципа на пропорционалност доколкото с него се засяга правото на личен и семеен живот по смисъла на чл. 8 Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи и вмешателството следва да отговаря на изискванията на § 2 на ЕКЗПЧ – ограниченията са допустими единствено в защита на националната или обществена сигурност или на икономическото благосъстояние, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита правото или морала или направата или свободите на другите, в какъвто смисъл цитира практика.

Ответникът – консулското длъжностно лице при посолството на Република България в гр. [населено място], Република Турция, моли жалбата да се отхвърли като неоснователна. Твърди, че издаденият отказ е правилен и законосъобразен. Представя практика.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и представените доказателства, намира следното:

Обжалваният административен акт е издаден от компетентен орган, съгласно чл. 9г ЗЧРБ, видно от заповед № 95-00-26/16.1.2025 г. на министъра на външните работи и заповед № 6/13.2.2025 г.

Оспореният отказ е издаден по формуляр съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице.

Съдът приема, че оспореният отказ не отговаря на изискването да е мотивиран – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. В него е посочено правното основание за издаването им (чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Преповтарянето в мотивите на акта (налице са данни, че целта на влизането е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава) на законната норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ не отговаря на изискванията за мотивиране по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Не е налице препращане, нито е представен друг документ, който да може да послужи като мотиви в този случай.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е съгласно константната практика на Върховния административен съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото препятства правото на защита на засегнатите лица да разберат мотивите на засягащия ги негативен акт, респ. да организират защитата си срещу него.

В разглеждания казус е безспорно, че жалбоподателката е подала искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на основание чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, съгласно който разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са членове на семейството на чужденец с предоставено убежище, временна закрила или хуманитарен статут – когато документите, удостоверяващи семейните връзки и правото на

издръжка, са признати или допуснати за изпълнение по реда на българското законодателство. Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са изложени в цитираната по-горе разпоредба на чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, а документите, които следва да се приложат към заявлението за издаване на виза са изброени в чл. 13 и чл. 14 от Наредбата.

Страните не спорят, че кандидатката е член на семейството –съпруга на У. Х., видно и от удостоверение за брак, на л. 15, на когото е предоставена международна закрила в Република България с Решение № 526 от 9.2.2025 г. на председателя на ДАБ, и по отношение на когото се твърди, но не е представено по делото, че е издадено решение на председателя на ДАБ, му е разрешено да се събере на територията на Република България със съпругата си.

При това положение биха били налице предвидените в чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

В административния акт не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Видно от становище на СДВР, предоставено с писмо от 22.11.2025 г. е изразено положително становище .

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ. След анализ на приложените към заявленията за издаване на виза доказателства следва да се направи извод, че в случая от доказателствата по делото не може да се обоснове наличието на конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителите документи.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноси, но такива не се претендират, поради което не се присъждат.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 64-ти състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Х. А., гражданин на Република С.,родена на 28.1.2025 г., отказ за издаване на виза по заявление № IST 24031650 V, издаден на 20.12.2024 г., от консула към Генералното консулство към Посолството на Република България в [населено място], Република Турция.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, подадено на 24.03.2025 г. при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.